

COLUMN 15 - WAT EEN MOP

Humor ligt op straat voor het oprapen, je moet het alleen wel willen zien. Funeraire humor ligt op het kerkhof. Een dag op een begraafplaats is voor mij pas echt compleet als ik een glimlach heb gevangen.

Immers, de meest verloren dag is de dag waarop men niet gelachen heeft.

Ik schreef al eens eerder over humor op begraafplaatsen. Denk maar aan mijn column –met foto's- over Kramsach (column 5), volgens mij de enige 'begraafplaats' ter wereld waar de schaterlach alom weerklinkt. Daar mag dat, niet alleen omdat er veel komische teksten te lezen zijn op authentieke grafmonumenten die daar verzameld zijn. Er ligt geen mens begraven.

Als wij nou ook eens zouden beginnen met dergelijke teksten, zou dan de schroom om eens een begraafplaats te bezoeken niet gaan verdwijnen?

Mijn 'Kramsach' zal geen schaterlach oproepen, met een glimlach ben ik al tevreden.

← links

Laatst waren wij op een symposium over 'de laatste eer' in Goirle; er was ook een kleine expositie over begraven en bidprentjes. Iedereen ging er met een serieus gezicht naar binnen en kwam lachend weer naar buiten: bij de uitgang had men kostelijke cartoons opgehangen met Magere Hein in de hoofdrol.

Eén voorbeeldje uit: De Laatste Eer (Stichting Begraafplaatsen Goirle, Goirle 2005).

rechts →

Zeker op begraafplaatsen zijn mijn fototoestel en ik onafscheidelijk. En dat loont. In Wenen kwam ik de man met de zeis tegen. Hij liep tussen de grafstenen. Ik had niet hoeven schrikken, de Dood heeft immers op een begraafplaats niks te zoeken. Toen ik zéker wist dat het niet DE man met de zeis was, heb ik hem gevangen.

Abneypark (Londen) is niet alleen een begraafplaats, maar ook hondenuitlaatplaats geworden. Het zichtbare resultaat van mijn rondgang was niet alleen de foto links, maar ook een smeuiige hondendrol onder mijn schoenen. Je moet er wat voor over hebben, toch? Zou de krant nog dagelijks bezorgd worden?

Ondanks het feit dat wij vroeger 1067 uren per jaar onderwijs kregen, ging het ook toen al niet altijd goed met het Nederlandse taalonderwijs, getuige deze teksten rechts.

Je staat soms toch even gek te kijken als je namen op grafstenen leest. Toen men zich in vroeger tijden moest laten registreren bij de Burgerlijke Stand, was het onderwerp blijkbaar nog geen taboe.

In Mechelen tegenover de begraafplaats zijn meerdere kroegen met ludiek gekozen namen.

En als dit geen 'Re-in Green' is dan weet ik het niet meer. In dit geval is het 'plantertje dood, boompje groot'.

De Here bewaakt van alles.
De tekst zal ongetwijfeld anders zijn bedoeld dan het beeld dat bij me boven kwam...

Wandelend over een begraafplaats ga je in feite 'terug in de tijd'.
Maar Maria is daar een meester in.

←----

Een engel met een kruishoofd? Een kruis met een lichaam? Ik geef toe dat het beeldje er niet zo uitzag. Het ligt er maar aan waar je gaat staan met je camera.

---->

Maar dit zag er op de begraafplaats in Brugge wel degelijk zo uit: wat een mop!

